

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt

(Sprawa C-26/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowne w umowach zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem — Artykuł 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Wylączenie warunków dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub stosowności ceny albo wynagrodzenia, pod warunkiem że warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem — Umowy o kredyt konsumencki denominowany w walucie obcej — Warunki dotyczące kursów wymiany walut — Różnica między kursem kupna, stosowanym do uruchomienia kredytu, a kursem sprzedaży, stosowanym do jego spłaty — Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku zakwalifikowanego jako „nieuczciwy” — Zastąpienie nieuczciwego warunku przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym — Dopuszczalność)

(2014/C 194/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai

Strona pozwana: OTP Jelzálogbank Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Kúria – Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej i zabezpieczonego hipoteką na nieruchomości, zawarta pomiędzy osobą prywatną a bankiem, na podstawie której uruchomienie i spłata kredytu są dokonywane w walucie krajowej – Zadłużenie ustalone podczas zawierania umowy na podstawie kursu kupna waluty obcej – Warunek umowny przewidujący, iż miesięczne raty będą ustalone na podstawie aktualnego kursu sprzedaży waluty, a nie kursu kupna

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że:

- wyrażenie „określenie głównego przedmiotu umowy” obejmuje wprowadzony do zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem umowy kredytu denominowanego w walucie obcej warunek, który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, zgodnie z którym to warunkiem do celów obliczenia rat kredytu stosowany jest kurs sprzedaży wspomnianej waluty, jedynie pod warunkiem, że zostanie ustalone, iż wspomniany warunek określa podstawowe świadczenie w ramach danej umowy, które jako takie charakteryzuje tę umowę, przy czym ustalenia tego powinien dokonać sąd odsyłający, biorąc pod uwagę charakter, ogólną systematykę i postanowienia rozpatrywanej umowy, a także jej kontekst prawny i faktyczny;
- tego rodzaju warunku – w zakresie, w jakim przewiduje on po stronie konsumenta zobowiązanie pieniężne w postaci obowiązku zapłaty w ramach rat kredytu kwot wynikających z różnicy między kursem sprzedaży a kursem kupna danej waluty obcej – nie można uznać za określający „wynagrodzenie”, którego stosunek jako świadczenia wzajemnego do dostarczonej przez kredytodawcę usługi nie może być przedmiotem oceny nieuczciwego charakteru na podstawie art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13.

2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku warunku umownego takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym wymóg, zgodnie z którym warunek umowny musi być wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, powinien być rozumiany jako nakazujący nie tylko, by dany warunek był zrozumiały dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, ale także, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu wymiany waluty obcej, do którego odnosi się ów warunek, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak by rzeczonemu konsumentowi było w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wypływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której umowa zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem nie może dalej obowiązywać po wyłączeniu z niej nieuczciwego warunku, przepis ten nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które pozwala sądowi krajowemu zarządzić skutkom nieważności tego warunku poprzez zastąpienie go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym.

(¹) Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-209/13) (¹)

(Wspólny system podatku od transakcji finansowych — Upoważnienie do wzmocnionej współpracy na podstawie art. 329 ust. 1 TFUE — Decyzja 2013/52/UE — Skarga o stwierdzenie nieważności w związku z naruszeniem art. 327 TFUE i 332 TFUE oraz międzynarodowego prawa zwyczajowego)

(2014/C 194/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson i S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy wspierani przez M. Hoskinsa i P. Bakera QC oraz V. Wakefield, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-M. Colaert, F. Florindo Gijón i A. de Gregorio Merino, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.-C. Halleux i M. Jacobs, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i K. Petersen, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J.-S. Pilcher, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, J. Menezes Leitão i A. Cunha, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard i R. van de Westelaken, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Smulders i W. Mölls, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/52/UE z dnia 22 stycznia 2013 r. upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych (Dz.U. L 22, s. 11) – Naruszenie art. 327 i 332 TFUE

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, Republika Austrii, Republika Portugalska, Parlament Europejski i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 171 z 15.6.2013.